

Posudek vedoucího diplomové práce

Iveta Hamouzová

ZAHRADNÍ MĚSTO BARRANDOV

Vznik a vývoj pražské čtvrti v meziválečném období

Praha 2008

Otázka urbanistického vývoje měst ve 20. století je již řadu let nosným a velmi zajímavým tématem, na které je možné nahlížet z mnoha hledisek. Samotné téma je ale značně rozsáhlé a jeho kvalitní zpracování vyžaduje důkladné studium dobových materiálů, stejně jako nemalé odborné znalosti. Protože se zároveň jedná o věc v mnoha ohledech značně aktuální, nabízí se i její pedagogické zprostředkování studentům základních i středních škol.

Nebývá přitom obvyklé, aby si podobně náročnou látku vybral student bez kombinace s obory historie či sociologie. Sama rozsáhlost tématu, předpoklad znalosti historické práce, nutnost komparace a kritického nadhledu činí z této látky záležitost značně komplikovanou.

Byl jsem proto potěšen přístupem autorky I. Hamouzové, která již během psaní diplomové práce prokazovala hluboký zájem o zvolené téma a pozoruhodně hluboké znalosti. Výsledná podoba předložená práce pak více než odpovídá nárokům kladeným na diplomovou práci. Celá studie je rozdělena do 11 kapitol (a závěrem, který je prakticky další kapitolou) doplněných úvodem se stručným rozborem otázky a literatury a pramenů k tématu, shrnujícím resumé a obrazovými

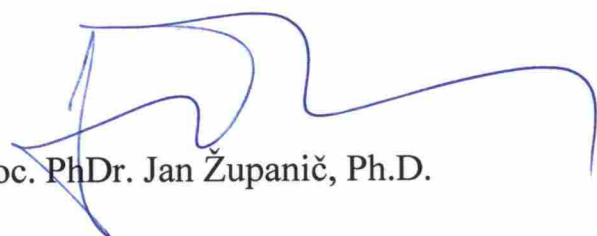
přílohami a samozřejmě soupisem pramenů a literatury.

Přibližně na 75 stranách textu se autorce podařilo zajímavým a velmi čtivým způsobem zachytit vývoj zahradního města Barrandova a jeho okolí, včetně sportovních zařízení a známých filmových ateliérů. Neomezuje se ale jen na suchý popis událostí, své líčení vhodně doplňuje exkurzemi do dějin architektury a ilustračními citáty z pamětí osob, které se do dějin této oblasti zapsaly.

Vzhledem k těmto všem skutečnostem je třeba konstatovat, že nedostatky v práci jsou více méně marginálního charakteru. Jde zejména o překlepy a nepřesnosti (slavnost místo slavnostní (obsah a s. 60), podkapitola 8. 2. nezačíná na s. 61, ale 60 apod.) a drobné omyly, které kvalitu studie výrazně nezatěžují (Václav Maria Havel těžko mohl roku 1923 zakončit studium na „c. k. české vysoké škole technické“ – s. 5). V případě vydání celé práce, což osobně považuji za žádoucí, by bylo pochopitelně nezbytné tyto nedostatky odstranit. Je však třeba zdůraznit, že jde o nevelké nedostatky, které výrazně nenarušují charakter a kvalitu této práce, jejíž úroveň je mimořádná.

Závěrem konstatuji, že doporučuji práci k obhajobě, navrhuji ji hodnotit stupněm výborně a zároveň ji doporučuji uznat jako rigorózní.

V Praze 4. ledna 2009

doc. PhDr. Jan Županič, Ph.D.